

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobců: **a) E. B., b) O. K., c) O. H., a d) M. Ď.**, zastoupených obecnou zmocněnkyní Bc. A. D., proti žalovaným: **1) Krajské ředitelství policie hl. města Prahy**, se sídlem Kongresová 2, 140 00 Praha 4, a **2) Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. ledna 2013, č. j. 9 A 153/2012 - 58,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. ledna 2013, č. j. 9 A 153/2012 - 58, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobci se podanou žalobou domáhali ochrany před nezákonným zásahem a žádali, aby soud určil, že zásah Policie České republiky vůči žalobcům, k němuž došlo ve dnech 30. 6. a 1. 7. 2012 při vzpomínkové akci při bývalém squatu Milada v Praze, byl nezákonný. Zásah měl spočívat v neoprávněné výzvě k opuštění objektu bez právního důvodu, bezdůvodném, nepřiměřeném a nesprávném použití donucovacích prostředků, v bití, ve způsobení bezdůvodné újmy na zdraví, v bezdůvodném ničení věcí žalobců, v ponižujícím zacházení, v ponižujícím číslování žalobců lihovou fixou na kůži bez jejich souhlasu, v neoprávněném omezení osobní svobody, v bránění identifikace policistů, v neoprávněném omezení práva na svobodu projevu. V podané žalobě žalobci požádali o přiznání osvobození od soudních poplatků.

[2] Výzvou ze dne 24. 9. 2012 vyzval Městský soud v Praze žalobce k vyplnění „Prohlášení o osobních, majetkových a výtěžkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků“ (dále též „prohlášení o majetku“). Na základě údajů, které žalobci uvedli, je pak soud dalšími výzvami ze dne 25. 10. 2012 vyzval ke sdělení, z jakých prostředků hradí nezbytně nutné výdaje,

tj. např. výdaje na stravu, ošacení, osobní hygienu, zdravotní péči, dále náklady na zdravotní pojištění, a případně z jakých prostředků hradí své dluhy. Tyto informace žalobci ve svých odpovědích soudu upřesnili. Všichni shodně přitom odkazovali na životní styl „freeganismus“, který není založen na hromadění peněz a majetku. V praxi to znamená, že nepotřebují chodit každý den do práce – jídlo a ošacení najdou v kontejnerech či u popelnic, v dalších životních potřebách využívají solidarity přátel. Dluhy neplatí, neboť nemají z čeho.

[3] Usnesením č. j. 9 A 153/2012 - 58 ze dne 14. 1. 2013 Městský soud v Praze rozhodl, že žádosti žalobců o přiznání osvobození od soudních poplatků se zamítají. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobci řádně neosvětlili a věrohodně nedoložili své majetkové poměry.

[4] U žalobců E. B. a O. H. soud uvedl, že vyhodnotil jako rozporná jejich tvrzení v prohlášení o majetku, že nemají žádný příjem, a zároveň oba pravidelně hradí zdravotní pojištění ve výši 1 100 Kč. V následném upřesnění na výzvu soudu k tomu oba žalobci uvedli, že pokud je nezbytné jít k lékaři, nemají problém si menší část peněz vydělat např. vrácením nalezených vratných obalů či jiných cenin. Jelikož však částku, kterou jsou schopni takto vydělat, nevyšlali, uzavřel soud, že takto obecné tvrzení nelze považovat za věrohodné doložení majetkových poměrů.

[5] V případě žalobce M. Ď. uvažoval soud podobně. Navíc shledal rozpor i v tom, že v upřesnění na výzvu soudu žalobce přiznal, že si není jist, zda má zdravotní pojištění (uvedené v prohlášení o majetku mezi náklady) skutečně zapláceno, neboť v posledních letech ho za něj hradila rodina. Soud označil za rozporné i tvrzení žalobce, že kromě sebe živí i své blízké, když v prohlášení o majetku neuvedl, že by měl vyživovací povinnost vůči některé z osob.

[6] Taktéž v případě žalobce O. K. městský soud shledal nesoulad v prohlášení o majetku spočívající v tom, že měsíční výdaje žalobce na nájem přesahují jeho uváděné příjmy, přitom zároveň uvádí dluhy ve výši 90 000 Kč. Soud neuspokojilo ani upřesnění, které na jeho žádost žalobce provedl, když sdělil, že se každý měsíc noří více do dluhů, většinu pravidelných výdajů neplatí, skoro netelefonuje a živí se freegansky. Také tento žalobce podle městského soudu věrohodným způsobem neosvětlil své majetkové poměry.

II. Kasační stížnost

[7] Proti výše uvedenému usnesení Městského soudu v Praze podali žalobci, zastoupení obecnou zmocněnkyní Bc. A. D. (dále též „stěžovatelé“) kasační stížnost ze dne 28. 2. 2013. V ní namítali, že městský soud posoudil podmínky pro osvobození od soudního poplatku nesprávně. Rozhodnutí je podle jejich názoru založeno na předsudcích a nepřátelském postoji vůči žalobcům z důvodu jejich alternativního životního stylu.

[8] Stěžovatelé především uvedli, že soud porušil jejich ústavně zaručené právo na svobodu myšlení a svědomí, právo na svobodnou volbu povolání a s tím související zákaz nucených prací. Stěžovatelé totiž nepopírají, že jsou fyzicky schopni se zařadit do běžného pracovního procesu a vydělávat peníze, nicméně odporuje to jejich svědomí a životní filozofii. Odmítají totiž vykonávat práci, která participuje na exploataci chudých, porušování lidských práv v jiných zemích nebo poškozují životní prostředí. Nestydí se v rámci svého freeganského životního stylu vybírat popelnice, styděl by se však například přijmout brigádu v řetězcích rychlého občerstvení, které zneužívají zvířata i životní prostředí, nebo se podílet na prodeji výrobků pocházejících ze zemí, kde nejsou respektována základní lidská práva. Stěžovatelé se odmítají přizpůsobit životnímu stylu většiny, jelikož s tím spojený každodenní kolotoč jim znemožňuje svobodně myslet. Místo toho vykonávají dobrovolné činnosti, které nejsou

honorovány a jejichž cílem není tvorba zisku, ale z pohledu stěžovatelů představují práci v pravém slova smyslu. Jde zejména o činnosti ve veřejném zájmu, jako je pomoc bezdomovcům, ochrana životního prostředí, občanské, sociální, solidární a kulturní aktivity apod. Stěžovatelé zdůraznili, že se svého svědomí nedovolávají účelově, ale že jde o dlouhodobou životní filozofii, která se odráží v jejich každodenní realitě i celkové životní úrovni. Soud však stěžovatelům v napadeném usnesení vnucuje svou ideologii a sankcionuje je za volbu odlišného životního stylu tím, že jim prostřednictvím požadavku na zaplacení soudního poplatku odpírá přístup k soudní ochraně před nezákonným zásahem policie. Násilí se na nich podle jejich názoru policisté dopustili právě proto, že patří do sociální skupiny bez dostatečného finančního zázemí k efektivnímu uplatnění svých práv.

[9] Dále stěžovatelé namítali, že z výzvy soudu ani z napadeného usnesení není zřejmé, co ještě měli uvést nebo doložit, aby soud považoval údaje a důkazy o jejich finanční situaci za dostatečné. Stěžovatelé jen těžko mohli prokázat, že nemají dostatečné finanční prostředky, neboť negativní skutečnost úspěšně prokázat nelze. V prohlášení o majetku i v odpovědích na následnou výzvu soudu uvedli stěžovatelé veškeré skutečnosti, na něž byli dotazováni. Pokud by je soud vyzval k doplnění důkazů či odstranění domnělých rozporů, mohli ještě navrhnout např. svědecké výpovědi k prokázání svých tvrzení. Žádnou takovou výzvu jim však soud neadresoval a jeho rozhodnutí tak pro ně bylo zcela překvapivé. Navíc údajné rozpory ve vyjádřeních stěžovatelů hodnotil podle nich městský soud účelově. Měsíční výdaje převyšující příjmy neznamenají nic jiného, než že si stěžovatelé musí půjčovat peníze od svých známých či rodiny. Zdravotní pojištění je výdajem, který stěžovatelé nemohli v prohlášení o majetku pominout, neboť jsou povinni je odvádět bez ohledu na to, zda na to mají prostředky. Není přitom rozhodné, zda je hradí sami nebo tak za ně činí rodina. Pokud jde o výživu blízkých, platí, že člověk jim může pomáhat s výživou bez ohledu na to, že k tomu není povinen ze zákona a nemusí tak nutně činit – s ohledem na svůj freeganský životní styl - finančními prostředky. Konečně k otázce výše příležitostně opatrovaných finančních prostředků např. vrácením nalezených vratných obalů či jiných cenin stěžovatelé uvedli, že si o tomto nevedou přesné záznamy. Podstatné je však to, že z logiky věci jde o velmi nízké částky, které nestačí ani k zajištění běžného životního standardu, natožpak k hrazení nestandardních výdajů jako jsou soudní poplatky.

[10] Vyjádření žalovaného nebylo vyžadováno s ohledem na skutečnost, že se jedná o kasační stížnost směřující proti usnesení o nepřiznání osvobození od soudních poplatků, tudíž se z povahy věci týká výlučně právní sféry stěžovatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009 č. j. 6 Ads 72/2009 - 144, všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud hodnotí kasační stížnost jako přípustnou, neboť byla podána osobou oprávněnou ve smyslu ustanovení § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Důvody podání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud podřadil podle jejího obsahu pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. jako tvrzené nesprávné posouzení právní otázky soudem (k tomu viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004 č. j. 1 As 7/2004 - 47).

[12] Nejvyšší správní soud dále dospěl k závěru, že kasační stížnost není nepřípustná ani z jiných důvodů plynoucích z ustanovení § 104 s. ř. s. Tuto úvahu Nejvyšší správní soud opírá

o svou rozhodovací praxi, v níž prozatím převažoval názor, že rozhodnutí o nepřiznání osvobození od soudních poplatků nelze podřadit pod rozhodnutí podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. (rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení), neboť tímto rozhodnutím se rozhoduje o podstatném procesním právu účastníka řízení (k nejstarším rozhodnutím v tomto směru patří např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 21/2003 - 57 ze dne 12. 2. 2004). Nejvyšší správní soud tak činí při vědomí toho, že v současné době je jeho rozšířenému senátu předložena k rozhodnutí právě otázka přípustnosti kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu ve věci soudních poplatků (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2012 sp. zn. 3 As 125/2012), v zájmu plynulosti řízení a s ohledem na dosavadní ustálenou a početnou judikaturu se však v tomto případě rozhodl řízení nepřerušovat a nevyčkávat na výsledek rozhodování rozšířeného senátu.

[13] Nejvyšší správní soud v posuzované věci nepožadoval zaplacení soudního poplatku ani zastoupení advokátem pro řízení o kasační stížnosti. Za situace, kdy je předmětem kasačního přezkumu usnesení, jímž nebylo přiznáno osvobození od soudních poplatků, by totiž trvání na podmínce uhrazení soudního poplatku či na podmínce povinného zastoupení znamenalo jen další řetězení téhož problému (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007 č. j. 1 Afs 65/2007-37). Nadto musel v tomto případě posoudit Nejvyšší správní soud též otázku, zda je v řízení o kasační stížnosti týkající se osvobození od soudních poplatků přípustné zastoupení stěžovatelů společnou obecnou zmocněnkyní. Dospěl přitom k závěru, že závěry výše citovaného rozsudku je nutno aplikovat analogicky a zastoupení obecnou zmocněnkyní akceptovat, zvláště s přihlédnutím k tomu, že výsledkem takového postupu je zrychlení a zefektivnění komunikace mezi stěžovateli a soudem.

[14] Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[15] Stížnostní důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je dán mimo jiné tehdy, pokud byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci. V daném případě opírá městský soud své závěry o nevěrohodnosti údajů sdělených stěžovateli zejména o fakt, že dle jejich tvrzení jejich měsíční výdaje převyšují jejich příjmy.

[16] Nejvyšší správní soud se otázce nevěrohodnosti údajů uváděných žadatelem o osvobození od soudních poplatků věnoval již dříve. V rozsudku ze dne 26. 8. 2009 č. j. 1 As 39/2009-88 dospěl k závěru, že nevěrohodnost či neúplnost tvrzení stěžovatele ohledně existence předpokladů pro osvobození od soudních poplatků vylučuje, aby bylo žádosti vyhověno. Nejvyšší správní soud se v daném případě ztotožnil s úvahou Městského soudu v Praze, že stěžovatel musí mít ke krytí svých životních nákladů a plánů v blízké budoucnosti i jiné příjmy, než které soudu přiznal, a to na základě zjištění, že stěžovatel uplatnil mezi svými náklady péči o dvě nezletilé děti své družky, aniž by přitom mezi příjmy uvedl příjem této družky, s níž sdílel společnou domácnost (společné hrazení nákladů na domácnost s družkou přiznal až v kasační stížnosti). V rozsudku ze dne 1. 3. 2013 č. j. 9 As 7/2013 - 12 Nejvyšší správní soud připustil, že pokud stěžovatel nedoložil žádné skutečnosti, které by potvrzovaly, že život pouze na základě jím tvrzených peněžních prostředků je pravděpodobný, lze jím uvedené majetkové poměry považovat za nevěrohodné. Šlo přitom o případ, kdy přiznané příjmy stěžovatele po odečtení nezbytných pravidelných nákladů dosahovaly zhruba poloviny životního minima.

[17] V nyní posuzovaném případě je situace odlišná v tom, že tři ze stěžovatelů na výzvu soudu upřesnili, že své životní náklady pokrývají zčásti sběrem potravin a oblečení v kontejnerech či u popelnic, dále využívají solidarity přátel a v nezbytných případech (např. pokud je třeba jít k lékaři), si menší část peněz vydělávají např. vrácením nalezených vratných obalů či jiných cenin. Stěžovatel O. K. vysvětlil, že se každý měsíc noří více do dluhů, většinu pravidelných výdajů neplatí, skoro netelefonuje a žije se freegansky. Nejvyššímu správnímu soudu se tedy nejeví, že by

stěžovatelé nějaký svůj příjem zatajili, a má naopak za to, že popsali svou ekonomickou situaci tak, že se jeví vzhledem k jejich životní filozofii i k dřívějšímu zařazení do komunity squatterů jako pravděpodobná.

[18] Nejvyšší správní soud dospěl také již v dřívějších rozsudcích k závěru, že žadatele o osvobození od soudních poplatků stíhá povinnost své majetkové poměry nejen tvrdit, ale také je doložit. Například v rozsudku ze dne 27. 7. 2007 č. j. 8 Ans 2/2007 - 51 došel Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovateli je možno přičíst k tíži, jestliže připustil existenci příjmu manželky, aniž by jej však jakkoliv specifikoval a doložil jeho výši (pouze jej slovně charakterizoval jako brigádnické práce, při nichž manželka vydělává pouze malé částky). Jako důkazy podle názoru soudu mohly sloužit listiny, jako např. výplatní list z příležitostných prací manželky. Nejvyšší správní soud v popisované věci uzavřel, že hodnocení, nakolik je manželčin příjem nevysoký a jak ovlivňuje finanční situaci stěžovatele, přísluší soudu, který o žádosti rozhoduje.

[19] Jakkoliv se na první pohled může jevit případ stěžovatelů obdobným, není tomu tak. Především z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Ans 2/2007 - 51 vyplývá, že soud stěžovatele po obdržení jeho vyjádření znovu vyzval k předložení důkazů o výši manželčiny příjmu a stěžovatel ponechal tuto výzvu bez odpovědi. Nic takového se v nyní posuzovaném případě nestalo a stěžovatelé tak ani neměli příležitost zjistit, že městský soud považuje jejich sdělení za nedostatečně důkazně podložená. Přitom Nejvyšší správní soud již dříve konstatoval, že jestliže se krajský soud ve svém poučení vůbec nezmiňuje o tom, jakým způsobem by měla stěžovatelka doložit případně další skutečnosti (včetně například bližší specifikace nákladů spojených s nemocí stěžovatelky), pak nelze stěžovatele vytykat, že zcela nesplnila svou povinnost důkazní, mohla-li se oprávněně domnívat, že všechny soudem požadované důkazy předložila (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2008 č. j. 1 As 63/2008-34).

[20] I kdyby však městský soud stěžovatelům adresoval podrobnější výzvu, je třeba mít při hodnocení věci na paměti, že běžná domácnost nevede účetnictví a její členové si neuschovávají doklady o veškerých svých příjmech a výdajích. U příjmů ze závislé činnosti, byť vykonávaných brigádnicky, je snad ještě možno spravedlivě požadovat, aby je byl žadatel o osvobození od soudních poplatků schopen doložit, přinejmenším za nedávné časové období. U příjmů náhodných a příležitostných, jakým je například stěžovateli uváděný sběr nalezených vratných obalů či jiných cenin, by však byl takový požadavek nerealistický.

[21] Nejvyšší správní soud nemůže s městským soudem souhlasit ani v tom, že by snad věrohodnost stěžovatelů snižoval fakt, že mezi svými výdaji uvedli i hrazení zdravotního pojištění (jakkoliv stěžovatel Ď. v upřesnění na výzvu soudu připustil, že toto pojištění za něj hradila rodina a nebyl si jist, zda tak dosud činí). Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela namístě, když žadatel o osvobození od soudních poplatků uvede mezi náklady veškeré výdaje, které má povinnost hradit (např. nesplacené dluhy), bez ohledu na to, zda mu jeho finanční situace umožňuje těmto svým závazkům aktuálně dostát. Stejně tak nesnižuje věrohodnost žadatele o osvobození od soudních poplatků, když mezi výdaji uvede i náklady na výživu osob, které fakticky živí nebo jim s výživou pomáhá, a to bez ohledu na to, zda tak činí na základě vyživovací povinnosti nebo dobrovolně. Je pak věcí úvahy soudu, zda takovéto náklady bude hodnotit jako nutné, nebo zda řádně odůvodní, proč je (např. z důvodu absence jakékoliv příbuzenské či podobné vazby mezi žadatelem a osobou, které přispívá na výživu) vyhodnotí jako zbytné výdaje, které žadateli nemohou bránit v uhrazení soudního poplatku.

[22] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že nespátřuje v tvrzeních stěžovatelů rozpory, na nichž založil své závěry městský soud. V případě sociálně slabších vrstev obyvatel není

výjimkou, že životní náklady určité osoby přesahují její příjmy a tato osoba je tak nucena vzniklý deficit řešit buď odkládáním výdajů nesouvisejících bezprostředně s výživou, nebo žitím na dluh. Půjčování si finančních prostředků neformální cestou od přátel nebo rodiny je v takovém případě zcela přirozenou reakcí, přičemž je možno je doložit prakticky výhradně jen svědeckými výpověďmi takovýchto spřízněných věřitelů. Naopak vypůjčování si peněz od nejrůznějších finančních společností sice může být dobře důkazně doložitelné smlouvami o úvěru, avšak z pohledu jedince jde o dlouhodobě neudržitelný postup, který zpravidla vede k nekontrolovanému růstu závazků a roztáčení dluhové spirály. Tvrzení stěžovatelů o využívání solidarity přátel, o hrazení zdravotního pojistného rodinou v případě stěžovatele Ď., případně o propadání se do stále větších dluhů v případě stěžovatele K., je s těmito úvahami, založenými na běžné lidské zkušenosti, v souladu. Naopak závěry městského soudu, poměřovány osobní historií osob stěžovatelů, se nejeví logické ani přesvědčivé.

[23] Nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelé se mýlí, když se domnívají, že Městský soud v Praze po nich požaduje, aby si práci zvýšili své příjmy. Z odůvodnění usnesení městského soudu nic takového vyčíst nelze – soud byl daleko spíše veden předpokladem, že stěžovatelé nějaké své existující příjmy neuvedli. Nejvyšší správní soud by samozřejmě neosvobození do soudních poplatků opřené jen o neochotu stěžovatelů pracovat musel odmítnout. Zatímco při posuzování výše výdajů totiž soud může provádět určité hodnotové úvahy stran toho, zda jsou všechny žadatelem uváděné výdaje nezbytné, při hodnocení výše příjmů může klást na miskách vah výhradně jen to, jakých příjmů stěžovatel fakticky dosahuje, nikoliv to, jakých příjmů by – v závislosti na světonázoru toho kterého soudce – dosahovat měl. Z uvedených principů může soud slevit jen výjimečně, jak naznačuje i usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010 č. j. 1 As 70/2008 - 74. V daném případě se jednalo o osvobození od soudních poplatků pro právnickou osobu, pro niž bylo vedení soudních řízení důležitou součástí předmětu činnosti a u níž nastaly pochybnosti, zda svou činnost záměrně neuspořádala tak, aby dlouhodobě setrvala bez dostatečných finančních prostředků, ačkoliv jejich vynakládání (a to i v podobě soudních poplatků) v souvislosti s vykonávanou činností je obvyklé a nezbytné. Tomuto popisu se však situace stěžovatelů ani neblíží, neboť z jejich vyjádření vyplývá a též z celkového kontextu je zjevné, že správní žaloba je v jejich životě výjimečnou událostí reagující na střet s policií, k němuž došlo před několika měsíci.

[24] Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti usnesení městského soudu v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. jako důvodnou a usnesení městského soudu zrušil. Městský soud, vázán vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu, posoudí žádost o osvobození od soudních poplatků v souladu se závěry tohoto rozhodnutí.

[25] Na okraj Nejvyšší správní soud uvádí, že si je vědom toho, že došlo k úpravě pravomoci správního soudu přiznat osvobození od soudních poplatků obsažené v § 36 odst. 3 s. ř. s. zákonem č. 303/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, a to tak, že nyní mají správní soudy zásadně přiznávat pouze částečné osvobození od soudních poplatků. Úplné osvobození od soudních poplatků je možné pouze výjimečně ze zvlášť závažných důvodů. V daném případě by však podle Nejvyššího správního soudu částečné osvobození od soudních poplatků nesplnilo svou úlohu a neumožnilo by fakticky stěžovatelům přístup k soudní ochraně.

IV. Náklady řízení

[26] V novém řízení rozhodne městský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2013

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu